No. 3012 Woensdag 21 Dec. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Volkenbond

ZIJN VERLEDEN, HEDEN EN TOEKOMST.

[illegible] Prof. Aalberse.

Het is al enkele maanden geleden, dat te 's Hertogenbosch voor een vergadering van de R. K. Vredesbond Prof. Aalberse een rede hield over bovenstaand onderwerp.

Een onderwerp echter, wat nog niet minder actueel geworden is.

We laten hieronder een resumé van deze rede volgen:

Zou het dan toch waar zijn, vroeg prof. Aalberse in het begin van zijn rede, dat wij, Europeeërs, die zo trots zijn op onze duizendjarige christelijke beschaving, in afschuwelijk materialisme, het nog niet verder gebracht hebben, dan dat wij voor de oplossing van de grote problemen tussen de volken nog geen ander middel hebben kunnen vinden dan bij het gedonder van kanonnen, grafkuilen te graven langs de grenzen?

Ja, er was eindelijk een middel gevonden: de Volkenbond!

Eeuwenlang heeft men er naar uitgezien. Spr. wees er op, dat reeds vier eeuwen voor Christus men in het oude Griekenland een Volkenbond gesticht had, die echter wegens gebrek aan eensgezindheid niet floreerde.

Napoleon zeide, dat na zijn dood er in Europa geen ander evenwicht meer mogelijk zou zijn, tenzij door de stichting van een Volkenbond.

De abbé de Saint-Pierre had reeds in de aanvang der 18de eeuw een breed uitgewerkte schets van zulk een Volkenbond opgesteld, bevattend alle elementen van onze Volkenbond, die [illegible] van Wilson, werd gesticht.

In 1869 — een jaar voor de Frans-Duitse oorlog! — werd te Lausane een Vredescongres gehouden. Het zou de grondslagen leggen voor een federale organisatie van Europa.

Twee jaren later bepleitte in onze Tweede Kamer mr. van Houten dat de Nederlandse Regering ernaar zou streven een volkerenbond tot stand te brengen teneinde eventueel bloedige conflicten te vermijden. Hij werd uitgelachen.

Zo ziet men telkens de gedachte van de stichting van een Volkenbond, om de vrede te verzekeren geopperd.

De boodschap van Paus Benedictus XV.

Het is begrijpelijk, dat tijdens de ontzettende wereldoorlog die gedachte in steeds breder kring weer opkwam. En het was Paus Benedictus XV, die in zijn Boodschap aan de oorlogvoerenden, en hun leiders, van 1 Augustus 1917 — de beroemde boodschap, waarin hij aanspoorde tot het sluiten van „een rechtvaardige en duurzame vrede", en daartoe zijn goede diensten aanbood — een vredesaanbod deed, dat helaas door Duitsland werd afgewezen, — het was Paus Benedictus XV, die in deze Boodschap de hoofdlijnen trok voor zulk een vrede.

Toch werd dit Pauselijk woord niet tevergeefs gesproken, want het waren de drie punten van deze boodschap, welke allereerst in de bekende 14 punten van Wilson nadere uitwerking zouden vinden, en die ook de grondslag zouden vormen voor het latere Handvest van de Volkenbond. Wanneer ze werkelijk in het Handvest waren uitgewerkt in de geest des Pausen, en daarna ook in diens geest waren uitgevoerd, dan zouden wij in de afgelopen 20 jaren een geheel andere ontwikkeling van het internationale leven, zowel op economisch als op staatkundig gebied, hebben beleefd, — dan zouden de vele, nu begane fouten achterwege zijn gebleven, en zou er een werkelijke en blijvende vrede zijn tot stand gekomen.

Om in dit alles een juist inzicht te krijgen, gaf spr. allereerst een kort overzicht van de bepalingen van het Handvest van de Volkenbond, en ging vervolgens na, welke fouten zijn begaan, zowel bij de stichting van de Volkenbond, als bij de verdere uitvoering van het Handvest, om dan na te gaan welke conclusies uit dit alles voor de toekomst moeten getrokken worden.

Fouten Handvest in Volkenbonds-organisatie.

De grootste fout van de Volkenbond is een vitium originis, zij ligt in zijn oorsprong. Het Handvest werd een onderdeel van het vredestractaat van Versailles, — een dictaat door de overwinnaars aan de overwonnenen opgelegd in een sfeer van haat en van vrees, door [illegible] incompetente staatslieden, — een monument van economisch onverstand, van gemis aan geografische en historische kennis, en gespeend van iedere juiste opvatting van psychologie.

Wilson, die van economie even weinig begrip had als Clemencau, en even weinig wist van de geographie en van de geschiedkundige vorming der staten van Europa als Lloyd George, was naar Parijs gekomen met de vooropgezette mening, dat hij de wereld gelukkig moest maken met de stichting van een Volkenbond, die ten grondslag moest liggen aan alle te sluiten vredesverdragen, en die de bekroning zou zijn van zijn krachtsinspanning voor de overwinning van de democratie. Om dat hoge doel te bereiken, deed hij ten aanzien van de verheven ideeën, tot uitdrukking gekomen in zijn beroemde 14 punten, concessie na concessie. Van het zelfbestemmingsrecht der volken een van zijn hoogste idealen — deed hij afstand bij het tot stand komen, onder drang van Benes en Tardieu, van de nieuwe Tsjecho-Slowaakse staat, waarin vijf of zes onverenigbare naties in één staatsverband werden saamgeperst. De nemesis dezer historie hebben wij in de laatste angstige weken beleefd.

Tot tweemalen toe dreigde Wilson er mee, de conferentie te verlaten, maar hij gaf telkens weer toe, om tenminste zijn Volkenbond te redden. Maar hij zag niet in, dat het juist zijn concessies waren, die van de aanvang de goede functionering van de Volkenbond zouden ondermijnen.

Een van Wilson's hoofdbeginselen was: de gelijkheid van alle volken, in de Volkenbond verenigd. En hij gaf toe, dat er drie soorten leden kwamen: de overwinnende, de neutrale, en de overwonnen landen. Hij gaf toe, dat aan de grote mogendheden een overheersende positie werd gegeven, waardoor andermaal de gelijkwaardigheid van alle leden vernietigd werd. Hij gaf toe, dat de collectieve veiligheid werd omgezet in een garantie voor de overwinnaars, dat de bij de vredesdictaten, op vaak onzinnige wijze vastgestelde, landsgrenzen niet meer zouden kunnen gewijzigd worden. Hij gaf toe, zeer tegen zijn zin, dat Duitsland gedwongen werd te erkennen, dat het de enige schuldige aan de wereldoorlog was: de grootste psychologische fout, die men maar maken kon. Men kan een overwonnen volk vernietigen, maar niet onteren. Het is vooral deze psychologische fout geweest, die tot gevolg heeft gehad de overwinning van het Nationaal-Socialisme en die veroorzaakt heeft, dat Duitsland, hetwelk de oorlog — vooral door uithongering en revolutie — verloren had, daarna de vrede zou winnen.

Haat, onkunde en vrees, dat zijn geweest de drie grote makers van de vredestractaten van 1919.

En Wilson zag niet in, dat hij, door al zijn concessies, wel zijn Volkenbond verkreeg, maar een Volkenbond, die nooit zou kunnen fuctioneren zoals hij, de grote ideoloog, zich dat gedroomd [illegible] het ook verwacht had.

De universaliteit van de Volkenbond was terecht, een van Wilson's hoofdgedachten. Doordat de Verenigde Staten weigerden zich erbij aan te sluiten, ging deze aanstonds verloren.

Indien men werkelijk de vrede had gewild, en niet maar alleen het ophouden van de oorlog met de wapenen, dan had men anders moeten handelen, en van de aanvang af de overwonnennen, zoal niet met hartelijkheid, dan toch met oprechtheid, als volwaardige leden in de Bond moeten opnemen. Men wilde dit niet, en zo kwam de Volkenbond tot stand, beladen met zijn vitium originis. En daaruit zijn de verdere fouten, tijdens zijn nu bijna twintigjarig bestaan keer op keer gemaakt, vrijwel geheel te verklaren. Een volkenbond kan alleen dan goed functioneren, indien zijn Leden elkander onderling kunnen vertrouwen, en dan ook vertrouwen. Maar bij deze Volkenbond, op wantrouwen opgebouwd, heeft dat vertrouwen nooit kunnen bestaan.

De fout in zijn oorsprong heeft de Volkenbond gedreven naar het maken van verdere fouten bij zijn functionering.

De grootste fout, welke de Volkenbond gemaakt heeft, is, dat hij art. 8 onuitgevoerd heeft gelaten. Het artikel werd uitgevoerd, in dien zin, dat er een grote ontwapeningscommissie werd benoemd, die weer in verschillende subcommissies verdeeld werd. Van meer dan een zijde — vooral echter van Franse zijde — werd het werk dezer Commissie gesaboteerd. En nu de Volkenbond bijna 20 jaren bestaat, is er van de algemene gelijktijdige ontwapening alleen terecht gekomen het volstrekte tegendeel.

De grote zonde, een verzuim, toen begaan, wreekt zich thans op afschuwelijke wijze.

Een tweede grote fout was de overheersende positie, welke zowel Frankrijk als Engeland van de aanvang af in de Volkenbond gingen innemen.

De universaliteit van de Volkenbond — een der voornaamste voorwaarden van zijn goede functionering — van de aanvang onvolkomen door de niet-toetreding van de Verenigde Staten en het buitensluiten der overwonnen naties, kreeg deuk na deuk. En toch niet slechts zijn feitelijke macht maar vooral zijn moreel gezag, hangen af van zijn universaliteit, mits deze op onderling vertrouwen gevestigd is en blijft.

De lichtzijden van de Volkenbond.

Niettegenstaande de gemaakte fouten moeten we toch, meent spr. aan de Volkenbond vasthouden, al zal ons ernstig streven erop gericht moeten zijn, hem te hervormen, en zijn werkzaamheid in goede banen te leiden.

Al had het Handvest niets anders gedaan, dan in een concrete vorm het eeuwenoude ideaal van de vreedzame samenwerking der volken tot behoud van de vrede tot uitdrukking te brengen, dan reeds ware het geweest een daad van historische betekenis.

Willen wij naar waarheid over de Volkenbond oordelen, dan moeten wij goed onderscheiden de fouten van zijn oorsprong, en de fouten, tijdens zijn functionering gemaakt. Wij moeten er ons voor hoeden van een volkomen nieuw wereldinstituut aanstonds te verwachten een werking, die zonder onvolkomenheden zou zijn. Wij moeten op de voorgrond stellen de grote grondgedachten, in het Handvest uitgewerkt, en de niet altijd juiste wijze, waarop zij daarin tot een begin van verwezenlijking zijn gebracht. Wij moeten ons steeds herinneren, dat die grondgedachten en grondlijnen door Paus Benedictus XV reeds in 1917 zijn aangegeven, en dezelfde vredespaus in zijn Encycliek „Pacem" van 23 Mei 1920 de Volkenbond met warme instemming begroet en huldigt.

Geen negatieve critiek, wel echter critiek, die niet aarzelt de gemaakte fouten te erkennen, doch niet om daarmee de Volkenbond smalend af te breken, maar met de zuivere bedoeling, die fouten zo mogelijk te herstellen, of waar dit niet meer mogelijk is, de funeste doorwerking ervan in de toekomst geleidelijk te verminderen. Men zal er zich van moeten onthouden, om idealen te noemen, die slechts utopieën zijn. Men zal er zich voor moeten wachten, om door alles ineens te willen bereiken, niets tot stand te brengen. Alle politiek, ook de internationale politiek, is de kunst van het mogelijke. Daarom moet iedere staatsman, ook de meest principiele, een realist zijn. Met gestrengheid aan zijn beginselen vasthoudende, zal hij steeds met de werkelijkheid hebben te rekenen. Daarbij komt het vooral aan op onbevangenheid, persoonlijke belangeloosheid, en diep inzicht in wat werkelijk is.

De vrede is niet maar het ophouden van de oorlog. Dat is dan hoogstens een wapenstilstand. De vrede is de bevestiging van een meer bewust collectiectief leven, met de volle bewustheid van de wederzijdse plichten — zowel geestelijke en sociale als economische — welke beiderzijds vervuld moeten worden.

Wat voorbarig is, is altijd fout: dit heeft men in 1919 vergeten. Elk instituut — ook de Volkenbond — moet klein beginnen maar de kiemen bevatten, die geleidelijk tot ontwikkeling kunnen komen.

De Volkenbond werd gesticht om de vrede te handhaven en veilig te stellen. Maar het is nog als in de dagen van den profeet Jeremias: Pax, pax et non erat pax: wij horen overal en door iedereen spreken over vrede, maar er wordt nergens vrede gevonden.

Spr. herinnerde reeds aan de Vredes-encycliek van Paus Benedictus XV. Daarin geeft hij de ware grondslagen voor de werkelijke vrede aan. O, indien de wereld beter naar de stem der Kerk geluisterd had, en haar woord beter had verstaan, dan zou men begrepen hebben, dat de wereld meer behoefte heeft aan rechtvaardigheid en liefde, dan aan kanonnen en vliegtuigen, petroleum en auto's, en dan zou de vrede niet zo van ons verwijderd zijn als hij, 20 jaren, na de wapenstilstand in November 1918, het nog steeds is, en de relaties tussen de volken zouden niet zo intens gespannen zijn, dat wij elke dag moeten vrezen, dat ze breken zullen.

Het is wel de grootste paradox van onze tijd, dat naarmate door het steeds sneller verkeer en door telegraaf en telefoon en radio de mensen dichter bij elkaar schijnen te komen, ze verder dan ooit te voren van elkander blijken te zijn. Naarmate men zich meer inspant voor de collectieve veiligheid, is het of elke verdere dag de onveiligheid groter wordt.

Wij zijn er allen van overtuigd, dat er geen ware politiek mogelijk is, waar het geweld regeert. Of juister: daar blijft nog maar één politiek als mogelijk over: tegenover geweld te stellen geweld. En vandaar, dat, nadat in het Volkenbondshandvest als eerste verplichting voor allen vastgesteld was de gelijktijdige ontwapening, wij een wedloop in bewapening aanschouwen, die tot de uiteindelijke verarming van de wereld leiden moet.

In die toestand zijn wij gekomen, omdat wij wel een Volkenbond hebben, die gesticht werd om de vrede te handhaven en veilig te stellen door nieuwe strijd te voorkomen, maar deze Volkenbond niet is geweest, noch geworden een waarachtig vredesinstituut. Hij kan dat alleen worden, indien hij in werkelijkheid en in oprechtheid — niet in schijn noch in schijnheiligheid — gefundeerd wordt op rechtvaardigheid en naastenliefde.

Ook voor de Volkenbond en zijn werk is waar: Als de Heer het huis niet bouwt, bouwen de bouwlieden vergeefs.

„Solutio omnium difficultatum Christus." Dit diepzinnige en alleszeggende woord van den Kerkvader is heden nog even onwrikbaar waar als in de eeuw, waarin het gesproken werd.

Moge in de nood van deze tijd, nu als een angstwekkende donderwolk de dreigende catastrophe van de wereldbrand boven ons hangt, Genève het verstaan, en vooral mogen de volken het verstaan. Want het afdoende antwoord op de angstige vragen van deze tijd kan alleen Christus ons geven.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Het wil in Centraal Europa nog maar niet rustig worden.

In de laatste dagen worden er weer grens-incidenten gemeld aan de Tsjechische grenzen, waar Hongaarse benden zouden zijn binnengetrokken en waarvoor de Hongaarse regering verantwoordelijk wordt gesteld. De onderhandelingen met Hongarije over de grensregeling is daarom door de Tsjechische regering afgebroken.

Hongarije begint in de laatste tijd na de gebeurtenissen in Tsjecho Slowakije een geheel andere en minder sympathieke politiek te voeren. De Hongaarse minister Czaky is op bezoek geweest in Duitsland en heeft daar verteld, dat Hongarije in zijn buitenlandse politiek zich geheel zal laten voeren door de as Rome-Berlijn.

Naar aanleiding van deze uitlating is nu ook Graaf Ciano naar Budapest vertrokken om het ijzer te smeden, nu het heet is en zal daar richtlijnen geven in zake de Hongaarse houding ten opzichte van Rutenië, Roumenië en de Oekraine.

Betreffende dit laatste gebied zijn er de laatste dagen geruchten verspreid, dat er Duitse plannen zouden bestaan om deze Oekrainers te plaatsen onder den Russischen troonpretendent Grootvorst Wladimir; en men begrijpt dan wel met welke verdere bedoelingen! Tegen Rusland natuurlijk.

Deze berichten zijn wel tegengesproken, maar een feit is, dat genoemde grootvorst momenteel een grote actie aan den dag legt; ook onder de Russische emigranten, die algemeen hem hebben erkend als de pretendent.

Ook in Roumenië is sterke invloed van Duitsland merkbaar. Maar hier momenteel meer in de rassenkwestie. Daar zijn thans bepalingen gemaakt, om jaarlijks 50.000 Joden uit het land te laten vertrekken, met vrije reis naar de kust en nog een zakgeld van enkele honderde guldens.

Men begrijpt met dit alles, dat er in Engeland een steeds sterker wordende oppositie ontstaat tegen het beleid van het huidige ministerie Chamberlain. Maandag heeft Chamberlain voor de zoveelste maal dit beleid nog eens moeten verdedigen en kon niet verhinderen, dat er een motie van wantrouwen werd ingediend; welke motie echter nog niet een meerderheid kon krijgen.

De gedragingen van Duitsland en ook van Italië geven, het kan niet worden ontkend, voortdurend voedsel aan deze oppositie. En Chamberlain zal deze wel moeilijk tevreden hebben kunnen stellen met zijn mening, dat hij nog steeds het vaste vertrouwen heeft, dat Duitsland met Engeland verlangt mede te werken aan het handhaven van de vrede.

Het is echter de grote vraag „tot welke prijs?"

In deze oppositie ligt vermoedelijk ook de oorzaak van het mislukken van Schacht's reis naar Berlijn, die zoals we de vorige week reeds hebben medegedeeld, naar Londen was gegaan voor besprekingen met de Bank van Engeland, in zake de Duitse Joodse vluchtelingen. Het is misschien beter te spreken van niet-Ariërs, want volgens een uitlating van den Katholieken aartsbisschop van Westminster, bevinden zich ook tal van Christenen onder de vluchtelingen en vele katholieken.

Ook tot het verkrijgen van handelsbetrekkingen is Schacht naar Londen geweest, maar ook hierin niet geslaagd en als Schacht niet slaagt, dan wil dat heel wat zeggen.

Beroemd is het woord dat dr. Hjalmar Schacht in 1935 sprak: „Wij allen zitten in één boot en niemand krijgt de kans uit te stappen. Er is maar één ding mogelijk: vertrouwen hebben in de zeewaardigheid van de boot en in de leiding van den kapitein, die het commando over het Duitse staatsschip voert."

Toch scheen het, dat Schacht in het vorig jaar de boot was uitgestapt, toen betrekkelijk bij verrassing werd bekend gemaakt, dat Hitler hem toestemming had gegeven zijn functie van minister van economische zaken neer te leggen. Schacht bleef echter president van de Duitse rijksbank, en werd bovendien rijksminister zonder portefeuille. Hij was dus met het ene been uitgestapt en tegelijkertijd met het andere been weer ingestapt. Misschien een lenig acrobatische beweging, welke weinigen hem zullen nadoen. Maar Schacht is, zoals een Engels blad eens geschreven heeft, een financiëel acrobaat en goochelaar. Hij is bovendien een staatsman van de eerste rang. En waar deze merkwaardige kwaliteiten in één man verenigd zijn, moet men niet te gauw verbaasd staan, als zo'n figuur dingen kan doen en ook doet, welke anderen onmogelijk toeschijnen.

Hitler heeft toen den scheidenden minister van economische zaken een eigenaardig schrijven doen toekomen, waarin een ongemeen hartelijke toon doorklonk. Men weet, dat de Führer zijn vrienden steeds zeer trouw blijft; dat het hem steeds zwaar valt van hen te scheiden; maar zo'n sympathie, zo'n warmte hadden we nog nooit bespeurd. Daartegenover, en het blijkt ook weer in deze reis, staat de trouw van Schacht aan Hitler: „Duitsland staat of valt met het slagen van Adolf Hitler's politiek". Schacht is in zijn hart op de allereerste plaats patriot en Duitser. Hij heeft zich bij het voldongen feit van het nationaal-socialistisch bewind neergelegd, en hoewel, als volgeling van Ds. Niemöller, geen overtuigd Nazi-man, het toch terwille van zijn vaderland, met zijn vaak geniale gaven geschraagd.

Dit doet hij sinds 1933, gelijk hij het te voren ook steeds schraagde. Want uit een tamelijk democratische hoek is hij steeds meer naar recht geëvolueerd. Niet als politieke intrigant, die alleen zijn eigen voordeel zocht: Schacht wist zich ook terug te trekken, zij het ook met iets van die brutaliteit, welke sterk-zelfbewuste karakters zo scherp tekent. Die bruuskheid is ook in vele van zijn maatregelen naar voren gekomen: zo zijn er velen, die hem nog steeds verwijten, dat hij door zijn plotseling ingrijpen de grote bankencatastrofe uitlokte, waaronder Duitsland nog steeds te lijden heeft. Maar dan verdedigen anderen hem weer, dat hij door die catastrofe een nog veel erger ramp voorkomen heeft. De geschiedenis zal misschien oordelen over de daad, over de ongereptheid van Schachts bedoelingen spreekt reeds het heden oordeel; het is onverdeeld gunstig.

De persoon van Schacht brengt ons vanzelf tot tegenstellingen, welke in de opperste leiding van Duitsland bestaan. En dan kan men met onbetwistbare zekerheid zeggen, dat er een onoverbrugbaar conflict bestaat tussen den uitvoerder van het vierjarenplan, generaal Goering, en den internationaal-geëerden econoom en financier Schacht. Wat weer betekent het conflict tussen de groep, welke in de korst mogelijke tijd desnoods met de zwaarste offers Duitslands volkomen autarkie wil verwezenlijken; en de groep, welke meent, dat bedoelde autarkie Duitsland aan de rand van de afgrond brengt en daarom naar een onder de huidige omstandigheden nog zo groot mogelijke internationale samenwerking streeft. En als men nog dieper gaat: de strijd om een vrijere economie en het zuivere staatskapitalisme, waarop het vierjarenplan opgebouwd is.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

1922 EN 1938.

De brief van Mathilde Rathenau aan Techows moeder.

De „News Chronicle" maakt een vergelijking tussen 1922 en 1938.

Op 24 Juni 1922 werd dr. Walther Rathenau, Duits minister van buitenlandse zaken en een Jood, te Berlijn vermoord door jonge nationalisten, van wie één, Ernst Techow, 17 jaar oud was. Diezelfde dag trokken honderdduizenden in een plechtige stoet van rouw en protest door de straten van Berlijn. Op de dag der begrafenis, 27 Juni, betoogden alleen reeds te Berlijn meer dan een millioen personen in volmaakte orde en zonder dat enig leed geschiedde aan personen uit die kringen, die de moord op hun geweten hadden en tien jaren later de regering in handen zouden krijgen.

Walther Rathenau was, evenals zijn vriend, de katholieke rijkskanselier Wirth, ongehuwd. Maar zijn moeder, Mathilde Rathenau, schreef de volgende brief aan de moeder van den jongen moordenaar Techow:

„In mijn onuitsprekelijke smart steek ik u de beklagenswaardigste aller vrouwen, de hand toe. Zeg aan uw zoon, dat ik hem vergeef in de naam en in de geest van den vermoorden man, gelijk God hem vergeven moge als hij voor den aardsen rechter een volledige en openlijke bekentenis aflegt en berouw toont voor de gerechtigheid van de hemel. Had hij mijn zoon, den edelsten man op aarde, gekend, dan zou hij het moordend wapen liever tegen zichzelf dan tegen hem gericht hebben. Moge deze woorden vrede schenken aan uw ziel. — Mathilde Rathenau".

Hiertegenover stelt de „News Chronicle" wat in Duitsland gebeurde in November 1938 en wat daar gezegd en geschreven werd door Goebbels en von Bohle. In het bijzonder citeert het blad, naast de brief van mevr. Rathenau, wat „Schwarze Korps", het orgaan van Hitlers Zwarte Garde, schreef:

„Wij zullen onze Joodse gijzelaars op systematische wijze gebruiken, hoe schokkend sommige mensen dit ook vinden mogen. Wij zullen niet 't door de Joden verkondigde beginsel „oog om oog, tand om tand", toepassen. Maar wij zullen duizend ogen nemen voor één oog en duizend tanden voor één tand".

Algemeen had men in Engeland verwacht, dat de begrafenis van von Rath door Hitler gemaakt zou worden tot een voorwendsel tot het houden ener anti-Engelse rede, in overeenstemming met de felle Duitse pers-campagne der laatste week. Dat hij in het geheel niet gesproken heeft, en het woord gelaten heeft aan von Ribbentrop, wordt thans terecht of ten onrechte hieraan toegeschreven, dat Mussolini hem gewaarschuwd heeft tegen voortzetting der anti-Britse agigatie, welke hem, nu het Anglo-Italiaanse pact in werking getreden is, verre van aangenaam moet zijn.

HET JODEN-VRAAGSTUK.

Uit de N. Tilb. Courant:

Wanneer de verzwakking van de christelijke geest in Duitsland aan het modern antisemitisme een ongekende uitbreiding bracht, is het dan een ongeoorloofde vraag of niet zeer vele Joden aan die verzwakking hebben meegewerkt?

Het is toch een onloochenbaar feit, dat hun schrijvers en kunstenaars voor zover dezen invloed hebben op de cultuur, altijd en overal zich tegen het christendom en vooral tegen het katholicisme hebben gericht. Altijd stonden zij, om het aldus uit te drukken, links, hetzij achter de liberalen hetzij achter het socialisme, waarin zij altijd een hoofdrol speelden.

Met het communisme is het evenzo. Joden zelf werkten aldus mede, om de tegenkracht, welke het modern antisemitisme had kunnen temperen of beletten, te verzwakken.

Het blijkt thans wel dat de katholieken — om van dezen nu alleen te spreken — in hun godsdienst, wanneer zij die consekwent en weldoordacht beleven, tegenover den jood geen onrechtvaardigheid mogen plegen. En als zij het doen zondigen zij tegen hun eigen leer.

Misschien zijn er ook Joden in ons land, die hieruit zouden kunnen leren, dat zij op een betere kaart zouden spelen, wanneer zij hun openlijk of heimelijk anti-katholicisme rusten lieten.

Dit zou het voor veel katholieken gemakkelijker te maken tegenover het niet te loochenen aangroeien van het anti-semitisme in ons land onbekommerd partij te kiezen. En op nog betere motieven dan om afkeer van nationaal- of buiten-nationaal-socialisme.

We kennen, bijvoorbeeld, katholieken genoeg, die het vreselijk vinden dat elders opgejaagde joodse vluchtelingen aan onze grenzen naar de hel, waaraan zijn ontvlucht zijn, terug worden gezonden.

Zij zouden zich misschien openlijker en gemakkelijker uitspreken, wanneer zij niet huiverig waren nieuwe toekomstig felle tegenstanders ons land te zien bevolken.

De desbetreffende militante Joden hebben het in hun hand hun volk beter te dienen, dan zijn het in het verleden deden.

A. B. K. OVER DEN PAUS.

Uit een „Oproerige Krabbel" in de Arbeiderspers:

Voor tegenspraak valt niet te vrezen, indien men zegt, dat de Paus van Rome tot de weinigen behoort, die vandaag aan dit oordeel ontsnappen. Hij is een van die uitzonderingen, omtrent wie men kan zeggen, dat zij alles kunnen en zich door niemand laten wegschuiven. Hij is geleerde, staatsman, diplomaat, en alleen de ouderdom belet hem, ook een sportman van formaat te zijn. Maar die leeftijd belet hem niet, onwrikbaar op zijn stuk te staan voor de zaak, die in zijn handen is gelegd.

En zie, daar komt uitgezocht de heer Julius Streicher en verkondigt in een rede te Keulen, dat deze Paus Joods bloed in de aderen heeft. Hij, de heer Streicher zal binnenkort de stamboom kunnen publiceren.

Het zou minder erg zijn dan de geachte redenaar denkt. De Paus toch geldt voor zijn Kerk als de stedehouder op aarde van een anderen Joodsgeborene.

Maar ware het wonder, als deze aantijging de verwaandheid zou doen stijgen van een ras, dat in deze dagen enige bemoediging best gebruiken kan?

Na Roosevelt de Paus... Wie volgt?

POGROMS, DE WIL VAN HET DUITSE VOLK.

Een verschrikkelijke onwaarheid.

Open brief aan Dr. Goebbels.

Amy Sayle, een lid van de Londense graafschapsraad heeft het volgende ingezonden stuk toegezonden aan Manchester Guardian:

„Ik heb [illegible] tekende schrijven ontvangen van een Duitsen predikant, dien ik enige jaren geleden heb ontmoet. Ik kan instaan voor de echtheid er van, doch kan des schrijvers naam niet onthullen. Hij noemt het „een open brief van een Duits staatsburger aan dr. Goebels, rijksminister".

De brief is gedateerd 15 November.

Wij zijn gemuilband.

„Vandaag, aldus het schrijven, verkeren wij Duitsers in de pijnlijke noodzaak de gastvrijheid te verzoeken aan de kolommen van buitenlandse nieuwsbladen, omdat wij in ons eigen land volkomen gemuilband zijn.

Vaderlandsliefde, niet enige neiging tot „hoogverraad" dwingt ons deze weg in te slaan. Liefde voor ons land is het welke ons er toe brengt ons vaderland te willen zuiveren van het verwijt dat het Duitse volk werkelijk de weerzinwekkende en barbaarse methoden steunt, welke thans gebezigd worden bij de vervolging van Joden, methoden welk terecht de verontwaardiging van de gehele beschaafde wereld hebben gewekt.

Zij hebben evenzeer de verontwaardiging gewekt van de meerderheid van het Duitse volk, dat, met gevoelens van schaamte en afschuw verplicht is getuige te zijn, zowel van de verdere stappen, welke thans tegen de joodse kerkgebouwen en zaken worden genomen als van de nieuwe staatsdecreten, welke in een „wettelijke vorm" ons bezwaren met een nieuwe last van nationale schuld.

Een belediging van het Duitse volk.

Gij, dr. Goebbels, verzekert, dat het gehele Duitse volk achter deze maatregelen staat en dat gij slechts de volkswil ten uitvoer legt. Dit is 'n verschrikkelijke onwaarheid en een belediging van het Duitse volk. Waar men ook ging, hoorde men slechts uitingen van leedwezen en verontwaardiging over deze maatregelen. Het is slechts een betrekkelijk kleine clique, bestaande uit hen, die gij tot fanatici hebt gemaakt, ten dele mensen die afhankelijk zijn van uw gunst, die u toejuichen.

Indien inderdaad, zoals gij zegt, het gehele Duitse volk achter u zou staan, waarom onderdrukt gij dan iedere vrije meningsuiting? Waarom mag de pers slechts publiceren wat gij voorschrijft?

Waarom wordt iedereen die een woord van critiek durft uiten of naar de gevangenis of naar een concentratiekamp overgebracht? Waarom verliest iedere ambtenaar en iedere arbeider zijn betrekking, indien hij weigert deel te nemen aan enige werkzaamheid, welke het nationaal-socialisme aan hem voorschrijft?

Ongehoord terrorisme.

Waarom organiseert gij zulk een bewind van terreur in verkiezingstijd en muilkorft gij de oppositie? Waarom vervalst gij zeer openlijk de verkiezingsuitslagen? Is dat de „ware democratie", waarover gij altijd spreekt? Is dat de wijze, waarop gij „de volkswil ten uitvoer brengt?"

Neen, dit is de waarheid der zaak: gij hebt de macht gegrepen door leugen en bedrog, en ten slotte door een beroep te doen op de laagste instincten van den mens — tot het „beest in ons" om de gepaste uitdrukking te gebruiken van een rijksdaglid. Thans, door tot nu toe ongehoord terrorisme, door de onderdrukking van iedere soort vrijheid, door een verfijning van leugenpropaganda, welke een geestelijke atmosfeer verschaft van bewolkt fanatisme — door deze methoden oefent gij uw macht tegen de wil van het volk.

Vernietigend oordeel.

Deze leugenachtigheid wordt tentoongespreid in uw verklaring, dat de uitspattingen, het in brand steken van synagoges en het vernielen van winkelzaken, niet worden „georganiseerd". Welke Duitser lacht niet bij deze gedachte? Indien het waar zou zijn, waarom keek de politie dan overal werkelijk toe en arresteerde zij slechts joden en niet de brandstichters, de vernielers en plunderaars? Waarom hebben de brandweercorpsen slechts andere gebouwen voor brand behoed en hebben zij nergens geprobeerd de synagoges te behouden? Waarom hebben plaatselijke partijleiders opdracht gegeven en zijn in feite fabriekspersonelen of leden der stormtroepen, vaak tegen hun wil gedwongen er op uit te gaan en zich aan te sluiten bij de vernielened actie?

Gij, dr. Goebbels, kunt in staat zijn door deze methoden nog wat langer te regeren. Want het volk is hulpeloos. Doch rekent er op, dat een dag gerechtigheid zal geschieden, want „God laat zich niet bespotten".

EVENWICHT IN DE NATUUR.

Ergens in Amerika is een leeuwentemmer aan een muggenbeet gestorven, [illegible] aardige tegenstellingen: [illegible] beroep het meebrengt dagelijks met den Koning der Dieren te moeten omgaan en die voortdurend gevaar loopt door een machtige greep van dezen Vorst der Wildernis te worden verbrijzeld, komt tenslotte door de beet van een nietig klein mugje aan zijn einde.

Het is overigens helemaal geen zeldzaamheid, dat mensen sterven aan muggenbeten; in Brits-Indië bedraagt hun aantal b.v. ruim 1 millioen per jaar. Dit zijn alleen nog maar de slachtoffers van de Anopheles (malariamuggen).

De muggen spelen over het algemeen slechts de rol van overbrengers van ziekten. In het aangehaalde geval van malaria, b.v. wordt de eigenlijke koortsaanval veroorzaakt door microscopisch kleine parasieten, welke de mug in het bloed van haar slachtoffers puit.

Gelukkig hebben wij de beschikking over kinine, afkomstig uit de bast van van de kinaboom, waarmede de malaria-parasieten op radicale wijze vernietigd worden.

Ook hier is er weer evenwicht in de natuur! Aan de ene kant bedreigt zij ons met malaria, door ontelbare muggen en parasieten op de mensheid los te laten, aan de andere kant verschaft zij echter ons het middel er tegen, de Kinine, waaraan ontelbaar velen reeds het leven te danken hebben.

Om de malaria te voorkomen, beveelt de Malaria-Commissie van de Volkenbond aan om gedurende het gehele malaria-seizoen, dagelijks 400 milligram kinine in te nemen. Voor de behandeling van malarialijders raadt de Commissie een dagelijkse [illegible] 1—1,3 gram kinine, gedurende 5—7 dagen, aan. Er worden geen nakuren gedaan, maar elke herhaling wordt op dezelfde wijze behandeld.

M. Ned. no. 61.

door den voorzitter de Heer C. Winkel en de Heer W. H. Jolley.

ARUBA.

Verleden Zondag 18 December is de Welpenafdeling van „St. Franciscusgroep" te Oranjestad op Aruba, officieel opgericht.

De HoogEdelGestrenge Heer Gezaghebber, vergeezeld van zijn zoon, zette door zijn aanwezigheid meer luister bij aan de plechtigheid. Ook vele ouders en belangstellenden waren erbij tegenwoordig.

Om 5 uur werd de Gezaghebber door de Heren van het groepscomité ontvangen. De hele troep trad aan voor de vlaggemast, de vlag werd gehesen, de Wet voorgelezen en de insignes gezegend.

Daarop ging men over tot installatie van de 12 eerste Welpen van de nieuwe afdeling.

Afzonderlijk moest iedere aspirant-welp zijn belofte in handen van zijn Akeela afleggen, na eerst van zijn Aalmoezenier de zegen te hebben ontvangen.

Door het afleggen van de welpenbelofte werd de jongen „welp", ontving pet en insignes en werd begroet door zijn [illegible] grotere broeders-padvinder.

De Gezaghebber nam hierna het woord en sprak de jongens hartelijk toe, wees hen erop wat Welp-zijn betekent, niet alleen uniform dragen is welp-zijn, maar door daden laten zien dat je je best doet en reikte vervolgens aan ieder hunner de installatie-diploma uit.

De Zeer Eerwaarde Pastoor Bartel, Groepsgeestelijke van de „St. Fransciscusgroep" dankte hierop de Heer Gezaghebber voor de welgemeende woorden, moedige leid(st)ers en jongens aan om voort te gaan met de opbouw van hun groep.

Na een yell werd de vlag gestreken en werd de erewacht gevormd voor den H.E.G. Heer Gezaghebber, die door het groepscomité werd uitgeleid.

Deze Welpenafdeling is opgericht onder leiding van Mej. T. van Boekholdt als Akeela, mej. A. Lemmen en mej. R. de Ruyter als assistenten.

Een woord van felicitatie aan Akeela, Bagheera, Baloe en de nieuwe welpen is hier op zijn plaats en met toevoeging van de welmenende wens dat God's Beste Zegen op de welpenafdeling moge blijven rusten.

DE TWEEDE KAMER SPREEKT OVER CURAÇAO.

In een kort telegrammetje opeengedrukt zagen we de punten, die ter sprake kwamen, toen de Kamer het over Curaçao wilde hebben.

We hebben sterk de indruk, dat het maar zeer onvolledig is, dat telegram [illegible] nijverheidsonderwijs voor meisjes en zorg voor zeevaartonderwijs voor de jongens zal er toch nog wel wat anders ter tafel gekomen zijn of wacht dat nog?

Wat deed men in het verleden voor nijverheids- en zeevaartonderwijs?

Wat het nijverheidsonderwijs betreft, er bestaat een tak van nijverheid in ons gebiedsdeel, die reeds overoud is: De vlechtindustrie.

Vooral in het jaar 1902 nam de belangstelling voor die tak van nijverheid bijzonder toe, daar toen de prijs voor de strohoeden onverwacht steeg.

Daar er klachten kwamen over technisch slecht afgewerkte hoeden, ontstond het verlangen naar een onderwijs voor deze tak van nijverheid. Aan de Missie komt de eer toe, 't eerst begonnen te zijn met 'n cursus voor vlechten. Dat was in het jaar 1903, toen een cursus geopend werd in het meisjesweeshuis van Habaay.

In 1906 begon de Maatschappij voor Landbouw etc. met twee scholen. Men zie over de herleving van deze tak van nijverheid het Gedenkboek der Paters Dominicanen, uitgegeven bij hun 50-jarig verblijf alhier.

De Koloniale Landbouwtentoonstelling, welke in Mei 1908 te Willemstad gehouden werd (wanneer de volgende?) had ook een afdeling waarop vlechtwerk te zien was.

In 1910 trok het gouvernement een vaste post uit voor deze nijverheid, terwijl in het jaar 1911 aan den Heer H. J. Cohen Henriquez werd opgedragen een reis naar Porto Rico te maken, om gelijk hij schrijft in zijn bij de Curaçao-sche Courant uitgekomen verslag „Om mij aldaar op de hoogte te stellen van de hoedenindustrie in het algemeen en van de daar gevolgde werkwijze met Latar of Jaray-stro in het bijzonder, van de beste wijze waarop vlechtstro van hoeden daar worden verbouwd".

In 13 conclusies spoort hij tot verbetering en uitbreiding aan. Later ontstond de vereniging „Huisvlijt".

Het Curaçaose verslag over het jaar 1936 moet echter rapporteren, dat het vlechtonderwijs aan de bestaande leergangen wel is voortgezet, maar dat de belangstelling toch gering is. Er waren toch nog meer dan 300 leerlingen.

Uit latere tijd zijn de naaischolen van Barber en St. Willibrordo, een onderwijs wat particulier ook gegeven wordt en wat nog wel steeds uitbreiding zal vinden.

Het rapport Verwey wijst erop, dat jeugd na 14 jaar niet meer bestreken wordt; welnu, door uitbreiding van nijverheidsonderwijs etc. is het mogelijk.

Wat het zeevaartonderwijs aangaat, zij hier in herinering gebracht, ten eerste: de Zeevaartschool van Saba en ten tweede: de cursus in dit onderwijs door den Heer Hoek.

Dit zeevaartonderwijs zal altijd wel eigenaardige moeilijkheden geven.

Br.

CURACAO.

GOEDE REIS.

Met de K.N.S.M. vertrok Maandag via Haiti naar Porto Rico de Hoog Eerw. Pater Oorsprong vicarius van Porto Rico. Pater Oorsprong verzocht ons bij zijn afscheid om langs deze weg nogmaals zijn bijzondere dank te betuigen aan allen op Curaçao en Aruba, die hebben bijgedragen in de steun voor het katholieke onderwijs op dat eiland.

BOLIVAR HULDE.

Zaterdag had op het Bolivarplein voor het monument van Simon Bolivar een hulde plaats door de Sociedad Bolivariana.

Z. Exc. Gouverneur Wouters was er met adjudant aanwezig.

Redevoeringen werden uitgesproken

BEKENDMAKING.

De Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst maakt hierbij bekend, dat bij G.B. dd. 6 December 1938 No. 2607 het volgende tarief voor het gebruik van de ziekenauto's van den Openbaren Gezondheidsdienst is vastgesteld:

a. **Voor de eerste klasse patienten:**
Voor elk half uur of gedeeltelijk daarvan f. 5.-- (vijf gulden)

b. **Voor de tweede klasse patienten:**
Voor elk half uur of gedeelte daarvan f. 3.-- (drie gulden)

c. **Voor de derde klasse patienten:**
Voor elk half uur of gedeelte daarvan f. 2.-- (twee gulden)

d. Indien meer dan een persoon tegelijk wordt vervoerd, wordt per persoon drie vierde van bovenstaand tarief in rekening gebracht;

e. Elk rit wordt geacht aangevangen te zijn bij het verlaten van de garage en geeindigd bij terugkomst in de garage.

f. Indien het vervoer plaats heeft tusschen 6 uur n.m. en 6 uur v.m. wordt het tarief met 50% verhoogd.

De Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst,

P. I. Henriquez.

Loterij
Nationaal Defensie-Fonds.

De trekking zal plaats hebben op Woensdag den 28sten December 1938.

Alle onverkochte loten moeten uiterlijk op den 26sten dezer ingeleverd zijn bij den Administrateur van de Loterij-bond „Fortuna".

Deze trekking kan met goedkeuring van Z. E. den Gouverneur van Curaçao hoogstens voor één maand worden uitgesteld.

Het

Nationaal Defensie-Fonds Comité op Curaçao.

NIEUWE STOOMVAARTDIENST TUSSEN CURAÇAO EN SANTO DOMINGO.

Maandag arriveerde voor het eerst de President Trujillo, welke een 14 daagse regelmatige dienst zal onderhouden voor vracht en passagiers tussen Curaçao en Santo Domingo. Het schip behoort aan de Naviere Dominicana C. por A. Agent op Curaçao is de Curaçaose handelmaatschappij.

Hr. Ms. JAN VAN BRAKEL.

Maandagmorgen vertrok via Suriname naar het Moederland. Hr. Ms. Jan van Brakel.

Onze beste wensen op hun reis aan officieren en bemanning.

DE OPERA GUILD.

Met het S.S. van Renselaer arriveerde Zondag 't gezelschap van de Opera Guild, wat hier op Curaçao enkele concerten geven zal.

Het bestaat uit de Heren Paul Czonka, Walter Tausig en Dr. Hans Neufeld, en de Dames Trudy Goth en Grete Menzel.

Deze enkele personen van het 70 man sterke Guild zijn op een rondreis om uit te zien naar mogelijkheden in Centraal Amerika om later met hun gehele gezelschap te kunnen optreden.

VENEZOLAANS OORLOGSSCHIP

Zondag is hier de Generaal Urbaneta aangekomen, een Venezolaans oorlogsschip, dat op Curaçao zal dokken.

KALENDERS.

In dank ontvangen een kalender van „Hoek's Milk".

VERDUISTERING.

Door de 50-jarige vrouw B. werd bij de Politie aangifte gedaan van verduistering van *f* 11.50.—.

DIEFSTALLEN.

Als verdacht van diefstal zijn door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de monteur V. d. P. en de electricien CH.

Door den 35-jarigen cantinebeheerder O., werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van ongeveer *f* 5.50.—. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

Als verdacht van diefstal van lijfgoederen en geld is door de Politie aangehouden en in bewaring gesteld de 24-jarige dienstbode DE L.

Door den 51-jarigen ketelmaker E. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van 2 autowieldoppen. Een onderzoek wordt ingesteld.

Door den 40-jarigen werkman M. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van *f* 100.—. uit zijn woning. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

Op 1 December 1938 had op de weg

Als verdacht van diefstal van kippen is door de Politie aangehouden de 23-jarige werkman A. Hij bekende het feit. Hierna is de man onder aanzegging van proces-verbaal heengezonden.

Door den 45-jarigen timmerman M. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een horloge. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

OVERTREDING.

Door den 31-jarigen R. werd bij de Politie aangifte gedaan van overtreding van de Loterijverordening. Een onderzoek wordt ingesteld.

EEN VECHTPARTIJ.

In de avond van Zaterdag j.l. vond een vechtpartij plaats in een café in de Punda. Hierbij liepen een tweetal personen zodanige verwondingen op, dat zij in het hospitaal moesten worden opgenomen.

VERBALISEERD.

Door de Politie zijn een aantal jongens verbaliseerd, weens het rijden met eens anders auto.

BRAND.

Op 30 November j.l. ontstond een begin van brand in een perceel in de Klipstraat alhier. Naar de oorzaak van de brand is door de Politie een onderzoek ingesteld.

**K
KRO
O**

**Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.24 — 20.24 Curaçaotijd
Wereldprogramma
Zondag, 25 December 1938.**

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. Actuele Aetherflitzen
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlands Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O. Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M. 9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. Mass
2. Kerstfeest ... door Pater Lr. J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Gramofoonmuziek

AANRIJDINGEN.

In de namiddag van 30 November 1938, had op de weg naar Caracasbaai, ter hoogte van Rooi Santoe een aanrijding plaats tussen twee vrachttrucks, waarbij de 24-jarige SCH. zodanig werd verwond dat hij in het St. Elisabeths Gasthuis ter verpleging moest worden opgenomen. Naar de oorzaak is door de Politie een onderzoek ingesteld.

naar Klein Sint Joris een aanrijding plaats tussen een autobus en een wielrijder, tengevolge waarvan de wielrijder niet ernstig gewond werd aan zijn linkervoet. Naar de oorzaak van de aanrijding wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

In de morgen van 7 December 1938 had een aanrijding plaats op de weg rond het Schottegat, ter hoogte van Post 5, tussen een autobus en een vrachttruck. De chauffeur van de autobus en een tweetal vrouwen werden hierbij verwond. Naar de oorzaak van de aanrijding wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

OVER DE KOP GESLAGEN.

In de namiddag van 1 December 1938, is op de wag naar Julianadorp een vrachttruck over de kop geslagen. Tengevolge daarvan liep de bestuurder G. zodanige verwondingen op, dat hij in het hospitaal moest worden opgenomen. Naar de juiste toedracht van het gebeurde wordt door de Politie een onderzoek ingesteld.

IN DANK ONTVANGEN.

Een aardig kalendertje van de Limonadefabriek Neerlandia.

Een maandkalender van de Heer E. Camarena, agente de la Compañia Anonima Tabacalera, Santa Domingo.

Een maandkalender van El Louvre, agenten van De Kodak en Cine Films.

Een maandkalender van de Curaçao Trading & Co., agenten van de Portland cement.

Een maandkalender van de All America Cables en Radio.

Een leuke kalender van Tauber Hermanos.

De aanneming van het Nieuwe Kiesreglement.

Gisterenavond juist op de eerste verjaardag van de eerste Curaçaose verkiezingen hebben de Staten het nieuwe kiesreglement aangenomen met acht tegen zeven stemmen. Katholiek tegen niet-katholiek.

Deze uitslag was reeds maanden tevoren bekend. Vanaf de behandeling van het Sectie Verslag was te zien naar welke zijde en hoever de balans zou overslaan. Een verrassing was deze uitslag dan ook geenszins en ook de avond zelf bracht geen verrassing en was zelfs betrekkelijk saai.

Toen om half acht de deuren open gingen, waren binnen een minuut alle plaatsen op de publieke tribune bezet.

En na de opening door den voorzitter, kon Mr. da Costa Gomez als eerste van wal steken in de algemene beraadslagingen.

Mr. da Costa Gomez spreekt meer voor de stukken dan voor het publiek; zijn beschouwingen zijn gedegen werk en ook hedenavond gaf hij een zeer belangrijk overzicht van de geschiedenis van het Curaçaose kiesreglement, waarbij uit talrijke citaten vanaf het jaar 1848 af, wel heel duidelijk bleek een voortdurend zich uitspreken ten gunste van het kiesrecht.

Van uit de tegenpartij werd het woord gevoerd door den Heer Rustige. Men kan met de inhoud van deze rede het niet eens zijn, toch waren de woorden van den Hr. Rustige alleszins het aanhoren waard en sprak er uit zijn rede zeer zeker een grote overtuiging. Nieuwe gezichtspunten, de Hr. Rustige gaf het zelf toe, kon hij niet meer, na alles wat er gezegd naar voren brengen. Hij zou gewild hebben, dat de kiezers over dit nieuwe kiesreglement uitspraak zouden gedaan hebben; waarop later Dr. Arends niet ten onrechte antwoordde, dat hij het daarmee eens was, mits het huidige kiesreglement zo was, dat achter de kiezers ook het volk stond.

Verder uitte de Hr. Rustige zijn vrees, dat het huidige ontwerp de peon was in het politieke schaakbord, dat gespeeld wordt door de grote politieke partijen in Nederland; dat het Bestuur zich schromelijk vergiste met de invoering van dit uitgebreide kiesrecht. Zelfs deelde de Hr. Rustige mede, dat onder de vooraanstaande Katholieken op Curaçao zelfs in zake dit nieuwe kiesreglement geen eensgezindheid was; welke woorden later ook Dr. Arends geheel voor verantwoording van den Hr. Rustige liet. Ook de ontbindende elementen van communisme en los van Holland bleven voor de Hr. Rustige spoken achter dit kiesreglement en sprak hij zelfs nog van de verwachting, dat later het Bestuur daartegen, over de hoofden van de Staten heen, zich zou moeten wenden tot het moederland.

Het woord voerde verder de Hr. Caprilles, ter motivering vermoedelijk van de mening van de Joden.

De tijd was volgens hem nog niet rijp; de capaciteiten waren nog niet voldoende en de norm voor censuskiezers te laag.

Van de Katholieken spraken nog verder de afgevaardigden van Bonaire en Aruba.

Eerst de Heer de Jongh, die nog enkele bijzonderheden gaf over de ondeugdelijkheid van het bestaande kiesrecht, voor een vergelijking te trekken tussen Bonaire en de Bovenwinden en die vooral opkwam tegen het monopolie „Charitatief", wat de minderheden zich hadden toegeëigend.

Dr. Arends wees het verwijt van „onrijpheid" gedaan door personen die het volk niet kenden, als absurd en onaanvaardbaar van de hand. Hij wees op de verknochtheid van het volk van Aruba aan ons koningshuis en de eerbied voor het gezag aldaar. Het verwijt van communisme noemde hij eenvoudig belachelijk en tendentieus en Aruba, aldus deze spreker beschouwt de invoering van dit nieuwe kiesreglement als een bewijs van de wijsheid in het beleid van het huidige Bestuur.

Als een der hoogtepunten van deze avond mogen we zeker noemen de uiteenzetting van den bestuursgemachtigde, de Administrateur van Financiën Mr. Franke, die aan de tafel der bestuursgemachtigden gesecondeerd werd door den Hr. van Toorn.

De bezwaren, aldus de Hr. Franke, waren door de voorstanders reeds weerlegd en daarom beperkte hij zich tot het aangeven van de gronden, welke het Bestuur er toe bewogen hadden dit nieuwe kiesreglement in te dienen.

Het feit dat volgens het vigerende kiesreglement er slechts 2454 op de kiezerslijst stonden van de 90.000 inwoners, was voor het Bestuur een reden om na te gaan of dat kiesreglement wel aan de te stellen eisen voldeed. De ongunstige verhouding echter, tussen kiezers en inwoners was slechts een aanleiding om een onderzoek in te stellen; doch de resultaten van dit onderzoek waren oorzaak, dat het Bestuur met dit nieuwe reglement gekomen is.

De gemachtigde van het Bestuur wilde nu hedenavond het nieuwe kiesreglement toetsen aan de bepalingen van de Staatsregeling en aan de erkende Christelijke opvattingen op kiesrechtgebied.

Het nieuwe kiesreglement blijft geheel binnen de grenzen door de staatsregeling voor capaciteits- en censuskiezers gesteld; en in de memorie van toelichting van den toenmaligen Minister, het hoofdargument van de minderheden, ziet het Bestuur geen andere binding, dan dat de resultaten van meerdere verstandelijke ontwikkeling te binden zijn aan het onderwijs.

Minister Colijn zelf heeft het gezegde in de memorie een vingerwijzing genoemd. Er is, aldus spreker, wel een criterium van schoolonderwijs, maar niet van een bepaalde hoeveelheid.

Ook wijst de Hr. Franke op uitspraken van Minister Welter, die spreekt van verbetering en zo mogelijk verruiming van het kiesrecht.

Ook is dit nieuwe kiesreglement in de geest van de heersende Christelijke Staatsopvatting, welke twee beginselen inhoudt: dat ieder lid van de staatsgemeenschap door kiesrecht moet delen in de invloed daarop en verders dat de volksvertegenwoordigers moeten zijn evenredig vertegenwoordigd.

In Nederland huldigen Anti-Rev. Chrst. Hist. en zelfs socialisten deze opvatting.

Het kiesrecht komt de burger van nature toe en elke beperking is een kennelijke onrechtvaardigheid. Het Bestuur, is het niet eens met hen, die schreven, dat het kiesrecht alleen moet toegekend worden aan hen, die een zelfstandig oordeel hebben in staatszaken; hiervoor zou men een bepaalde studie gemaakt moeten hebben.

Het weerlegde de Hr. Franke ook nog de mening van den Hr. Caprilles.

Verder sprak de gemachtigde over de evenredige vertegenwoordiging, waarbij districtenstelsel werd verworpen, als te veel toeval en omdat het geen enkele waarborg gaf dat de minderheden vertegenwoordigd worden; en het thans voorgestelde lijstenstelsel als het beste wordt genoemd, omdat daarbij de minderheden tot hun recht komen, het practisch neerkomt op het personenstelsel en het daarbij veel eenvoudiger is.

In de repliek kreeg de Hr. Da Costa Gomez nog het woord over de kwestie of het Bestuur meent, dat de schoolse kennis moet verbonden worden aan het al of niet kiezer zijn. Volgens inzien van Spr. is dit, volgens de onderhandelingen van de Staatsregeling niet het geval.

De stemming had het reeds genoemde resultaat. Van de Hr. Plantz werd nog een amendement door het Bestuur overgenomen; alsmede van Dr. Arends.

Op de publieke tribune leefde het publiek nog al mee met de beraadslagingen, hoewel we boven reeds mededeelden, dat er niet veel muziek in zat. Een enkele maal moest de Voorzitter aan het publiek zelfs vragen teken van instemming achterwege te laten. Dit was bij de rede van de Bestuursgemachtigde en Dr. Arends en de Hr. de Jongh.

Deze uitingen van het publiek hadden we liever niet gezien; maar ze hinderden ons toch veel minder als de onverholen disgustu, waaraan een der Statenleden de ganse avond uiting gaf.

DUITSLAND ALS KOLONISATOR.

Men weet het en men denkt er veel over: Duitsland zal komen met zijn koloniale eisen. Ja, men heeft redenen te vermoeden, dat, na die overeenkomst van München, waar Duitsland juist zag hoe aanhouden en maar eisen succes heeft, het Derde Rijk er niet lang mee zal wachten om met nieuwe, nu kolonie-eisen voor de dag te komen.

Het verleden zal wel een beetje mee spreken, daarom, hoe was dat verleden van Duitsland als kolonisator?

In de Middeleeuwen was Duitsland nog één, was de band misschien niet sterk, er stond toch boven alle graven en baronnen een keizer van het ène grote Duitse Keizerrijk. Maar wat zien we, juist in het tijdperk der ontdekkingen valt het Duitse rijk uiteen, het is een grote versnippering, met ook dit gevolg, dat Duitsland in de wereld minder ging betekenen en gelijk men dat goed heeft gezegd: Duitsland te laat kwam bij de verdeling van de wereldbol.

Duitsland kan pas weer aan kolonisatie gaan denken als het onder Bismarck weer één wordt al is het dan nog niet die eenheid van vroeger, waar ook Oostenrijkers bij opgenomen zijn.

Niet dat er totaal niets werd gedaan op het terrein van kolonisatie, denken we maar aan dat handelshuis dat van Karel V de concessie kreeg voor geheel Venezuela, aan de Brandenburgermaatschappij, maar het legt toch niet veel gewicht in de schaal, vergeleken bij de kolonsatie-pogingen van andere mogendheden.

Doch men moet ook niet denken, dat zelfs Bismarck zo maar van plan was om de achterstand van Duitsland op kolonisatiegebied even in te halen.

Hij was aanvankelijk zelfs gekant tegen iedere poging om koloniën te krijgen. Hij wilde niet dat Duitsland zou worden als de Poolse edelman, die wel een prachtige pelsmantel had, maar geen hemmetje bezat.

„Men moet", aldus Bismarck", niet bedenken wat men kan nemen, de vraag is te weten of men koloniën nodig heeft." Met andere woorden, de grote Bismark zag niet in het nut en de noodzaak van koloniën voor het Duitsland van die tijd, terwijl toch tussen 1881 — 1890 ongeveer 1342.000 Duitsers hun vaderland verlieten.

Later gaat Bismark van inzicht veranderen, doch men moet niet denken, dat er een onverdeelde animo was voor kolonisatie. Zo beweert de kanselier Caprivi — het is haast niet te geloven, als men slechts naar onze tijd ziet —:

„Het ergste wat ons overkomen kan, is, dat iemand ons geheel Afrika schenkt".

Dat was in het jaar 1891 dat deze woorden gesproken werden.

In 1884 kreeg Duitsland Zuid-West-Afrika en langzamerhand breidde zich het koloniaalbezit van het Duitse rijk steeds meer uit.

Niet alles wat verlangd werd, kregen ze. Pogingen om Noord-Borneo, iets van de Phillippijnen te krijgen, mislukten. Oeganda en Zanzibar moesten worden prijs gegeven.

Bismark is eigenlijk overgegaan tot kolonisatie om de Duitse handel te beschermen. Hij wilde ook niet een eigenlijke kolonisatie, zijn systeem, en dat beheerste gehele het Duitse kolonisatiewezen, was: we geven concessies aan handelsmaatschappijen en laten de bureaucratie geen kans om de handelsbewegingen der maatschappijen te belemmeren. Vreemd dat zulk een groot staatsman zulk een idee had van „regeringsinvloeden", op zich is het een liberaal idee.

Maar hoe liep dat af?

H. van Kol die in het jaar 1904 een zeer interessant boek uitgaf met de titel „De bestuurstelsels der hedendaagse koloniën", schrijft over dit Duitse systeem.

„De meestal onvoldoende middelen der handelmaatschappijen beletten de kolonisatie een grote vlucht te nemen: waardevol land ligt soms jaren braak, rijke mijnen blijven onaangeroerd, de rechten der inboorlingen worden vaak gekrenkt, de winzucht dier maatschappijen kent geen grenzen en opstanden zijn niet weinig daarvan het gevolg, waarvan de staat dan weer de lasten moet dragen".

De litanie van klachten kan hij nog wel langer maken. Dit moeten we nog signaleren uit zijn boek.

„In het algemeen toonden de Duitse ambtenaren nog weinig ervaring op koloniaal gebied, volslagen gemis aan tact in de omgang met inboorlingen, met strenge hand regerende, gewend aan en verlangende naar strammen discipline", m.a.w. de mentaliteit der Duitsers is toen niet zo geschikt gebleken.

Hoe zou het nu zijn, nu met hun rassentheoriën, waardoor de omgang met de andere volkeren nog moeilijker moet zijn.

Groot is de belangstelling van de Duitsers voor hun overzese bezittingen nooit geweest, hoe anders te verklaren, dat nog in het jaar 1902 in alle Duitse koloniën te zamen slechts 4638 Duitsers woonden.

Br.

DE INTERNATIONALE ZETEL DER VRIJMETSELARIJ.

Van Praag naar Dublin?

Naar de „Catholic Times" uit Dublin verneemt, zou men de zetel van de Centrale der Internationale Vrijmetselarij van Praag naar Dublin overbrengen. Door deze maatregel hoopt men tevens te bereiken, dat de Engelse en Amerikaanse Vrijmetselaars meer vertrouwen zullen krijgen in de unie, die onlangs met het Grote Oosten is tot stand gekomen. Men heeft juist Dublin als centrale uitgekozen in verband met de spreekwoordelijk geworden verdraagzaamheid der Ierse Katholieken, zodat men ongestoord meent te kunnen werken.

Zekere tekenen wijzen er op, dat dit bericht juist is o.m. het plotseling eensgezind optreden der Vrijmetselaars van Noord en Zuid-Ierland voor de eenheid van Ierland, de kostbare propaganda van de z.g. „Witte Vrijmetselarij" die meer met indirecte methoden arbeidt, en de in het oog lopende bezoeken van Europese en Amerikaanse staatslieden aan Ierland.

In dit verband wordt ook de naam genoemd van Mr. Eden, die voor een kort bezoek in Ierland is geweest.

Een feest-toast is heel vaak de met het zuurste gezicht betaalde vermakelijkheidsbelasting.

Wat de vrouw bij den man achterstaat aan logisch denken, is zij hem voor in psychologisch aanvoelen.

Iedere levensmoeilijkheid goed te dragen, betekent haar in een voordeel te veranderen.

Hoe meer men zich zelven leert kennen, hoe zachter men over zijn naaste oordeelt. Zelfkennis maakt nederig.

Openlijke berisping is eerlijk, heimelijke veroordeling verachtelijk.

Het ware te wensen
Dat alle mensen,
Met hun gebreken,
Zichzelf bekeken;
Dan zouden ze het praten
Over anderen wel laten.

Wij weten niet meer wanneer wij onze eerste vreugde beleefden; de eerste smart echter schreef haar datum in onuitwisbare letters.

Het beste leven is dat, waarin liefde plicht en plicht liefde is.

Zich verheugen over het geluk, het welslagen van den evenmens is een akte van naastenliefde, die een edele ziel veronderstelt.

Een dag van verveling vermoeit meer dan een dag van zware arbeid.

Waarlijk grote mensen, hoogstaande personen zijn en blijven groot, ook al hebben zij de laagste plaats ingenomen.

Kleingeestige en bekrompen zielen daarentegen zijn en blijven klein, ook al worden ze nog zo zeer in de hoogte gestoken.

De reinste en schoonste bloem van de liefde is de vergiffenis. Goedertieren vergeven altijd, slechts nooit.

Gij kunt de vriend uw vaders worden,
Voor moeder blijft ge kind altijd;
Een zorg, die zal zou zijn van and'ren,
Blijft lief, als moeder ze aan u wijdt.

Een man, die wil, brengt meer tot stand dan tien die moeten.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Het centraal station te Utrecht is door een brand, die in de nacht van Zaterdag op Zondag is uitgebroken, grotendeels vernield. De brand is ontstaan op de benedenverdieping, waar de Spoorkantoren gevestigd zijn. Een geweldige vuurhaard had zich reeds ontwikkeld voordat de brand werd bemerkt en de brandweer kon worden gewaarschuwd.

De vrijwillige Utrechtse brandweer stond machteloos tegenover het vernielende vuur, temeer daar strenge vorst een belemmering vormde. Om deze reden werd de hulp van de Amsterdamse brandweer ingeroepen. De motorspuit uit de hoofdstad is echter niet in werking gekomen, daar de brand toen reeds was ingeperkt.

De Utrechtse brandweer was Zondag nog werkzaam, daar de vlammen zo nu en dan uit de overeind staande resten nog oplaaiden.

De treinenloop was in de loop van Zaterdag op het Utrechtse emplacement reeds ontwricht door het breken van een electrische kabel, zodat bij de daarna uitgebroken brand, welke enige tijd ook de perronverkapping bedreigde, de regeling van het verkeer uiterst zwaar was.

De plaatskaarten bureaux en de toegangen tot de perrons zijn behouden gebleven, doch verkeren odor de brand in wanordelijke toestand. In allerijl is een plaatskaartenbureau ingericht. Zondag heerste alleen in de morgen nog enige stagnatie in de middag liep het verkeer weer normaal. De oorzaak van de brand is niet bekende doch het is niet onmogelijk dat kortsluiting de oorzaak is.

Door de plotseling ingetreden strenge vorst is het ijsvermaak in sommige plaatsen reeds in volle gang. Hier en daar worden reeds wedstrijden voorbereid. De veerdienst Enkhuizen-Stavoren is in verband met de ijsgang stopgezet.

De Koninklijke besloot tot de instelling van een persdienst, waaraan de behartiging van alle persaangelegenheden zal worden toevertrouwd. Tot hoofd hiervan is met ingang van de 1ste Maart a.s. benoemd de heer H. Kroon.

Ledige aren in de oogst
dragen hunne koppen 't hoogst.
Als een kathedralebel
Klinken lege tonnen hel.

Willen wat God wil, is sterk zijn; niets willen, dan wat God wil, is vrij zijn; vrij en sterk zijn, is in staat zijn tot alle goed.

BETER BLOEMEN.

Ja, hij was een hele kerel. Flink, mooi postuur, rijk bestaan, prachtig huis in de stad. Groot landgoed buiten, waar hij zowat burgermeester was. Ik zeg „zo wat" want de secretaris, een oude vos, deed alles. Verder was hij heel lief en vriendelijk getrouwd met een deftige, grijze en goede dame.

Ja, hij was een hele kerel. Waarom zou hij het niet geloven! Iedereen zei en herhaalde het hem: Zijn vrouw...... zijn bediende...... zijn vrienden...... die bij hem de tafel gedekt en fijne sigaren vonden. Zelfs zijn oude pastoor.

Ja, hij was een hele kerel. Dat zei hij tot zich zelven. Niet zo uitdrukkelijk als de anderen, wier wierook soms wat grof was. Maar toch dacht hij het met overtuiging.

Onder het scheren hield hij wel eens op en vond, dat hij werkelijk een „karakterkop" had.

Als hij in een salon converseerde, dan was hij werkelijk een schitterend causeur, daar deed niemand wat aan!

Als hij een soirée bijwoonde, — en dat overkwam hem zeer vaak — dan had hij zo'n „eigen manier" van smoking-dragen"... van een bloem in het knoopsgat te steken, van ,bridge" spelen.

„Mevr. N." zeiden de dames tot zijn vrouw, „uw man is werkelijk charmant".

Doch zie! Op zekere dag stierf onze held.

Dat overkwam hem zo maar, plotseling, overspanning der hartsspieren......

En hij verscheen voor God. En daar, ogenschijnlijk, als sneeuwschuim voor de zon, smolt hij weg en hij werd een heel klein ding, bedolven onder verantwoordelijkheden!

In het vreselijk licht der andere wereld zag hij wat hij hier beneden, voor goeds had kunnen doen... Groot vermogen... uitgebreide relaties... zelf schrander, stelde voor, was doortastend...

Maar hoe bitter weinig had hij in werkelijkheid verricht. Hoeveel had hij „kunnen" doen?

En deze twee woorden: „kunnen doen" en „ongedaan hebben" werden als twee sombere muren van een boetekerker, waarin hij afdaalde.

En hij ging naar beneden zonder enige hoop er door eigen kracht uit te komen, want voortaan kon hij niets meer verdienen noch misdoen.

Onderwijl vierde men op aarde heel plechtig zijn begrafenis. Veel volk. Bloemen en nog eens bloemen!

„In paradisum deducant te angeli!" „Dat de engelen u geleiden naar het Paradijs". Jawel, maar de engelen kwamen niet......

Zijn weduwe bracht bergen chrysanten naar het kerkhof. Ze liet de grafsteen opnieuw polijsten. Daarop beitelde men een nieuw grafschrift, een loflied op de deugden van den overledene.

Maar ondanks dat alles werd het gauw, heel gauw stil rondom de lege waterbel, haar man. De vrouw trof dit zelfs. Niets overleefde hem... niets! En dat was logisch, daar hij niets gedaan had. Op zekere dag, in een stille kerk, begreep zij het.

Toen besloot ze, dat het enige middel om haar man, dien ze bemind had en nog beminde, te verlossen hierin bestond: zijn tekort aan te vullen...... te doen wat hij niet gedaan had.

Hij was „nul" geweest op sociaal en, wat het voornaamste is, op godsdienstig gebied! Dit zou ze als nummer één op het programma zetten. Zodoende sloot ze als het ware een overeenkomst met God om haar man vrij te kopen.

De pastoor stond verbaasd te kijken, toen de weduwe hem ettelijke bankbriefjes bracht.

Maar mevrouw!......

Ik wil een bewaarplaats voor zuigelingen.

Maar mevrouw!

Ik wil een bibliotheek en ieder huis moet een goede krant krijgen.

Bijna tegelijkertijd werd het huis van den vroegeren wereldman leven uitstralend.

Gelijk de April-zon de levenskiemen doet herrijzen, zo herrezen de kiemen der deugd in het hart der jongelieden.

En de ouden van dagen begonnen te twijfelen aan hun twijfel.

En naarmate het goede gedaan werd, had de weduwe de indruk, dat haar man opsteeg tussen de twee muren van zijn „hard" vagevuur. En dat, eens, wanneer al het goed, dat hij had moeten doen, verricht zou zijn, maar ook dan eerst, hij bevrijd zou worden.

Wan alles moet zijn tegenwicht hebben op Gods weegschaal.

Hebt gij tien talenten ontvangen, dan moet gij tien talenten, plus de rente, teruggeven.

En daarom misschien heeft Christus gezegd: „Zalig de armen!"

PIERRE L'ERMITE.

DOKTER GUILLOTIN-UITVINDER VAN DE GUILLOTINE.

Hofarts en vrijmetselaar.

In Saintes, het Franse provinciestadje, dat beroemd is om zijn kaas en zijn cognac, werd tweehonderd jaar geleden, op 28 Mei 1938, Joseph Guillotin geboren. Nu nog staat zijn geboortetehuis in de rue St. Pierre, en iedere bezoeker heeft gelegenheid, om dit bescheiden huisje van den man, wiens naam op zo eigenaardige wijze voor het nageslacht bewaard bleef, te bezichtigen.

Guillotin was niet alleen een veelgeprezen dokter en hofarts van „Monsieur", den broeder van den koning, maar ook lid van de toentertijd beroemde vrijmetselaarsorde, de „Loge van de negen zusters". Deze telde behalve Lodewijk XVI vele geleerden, kwakzalvers en hansworsten onder haar leden: we vinden er namen als Franklin en Montgolfier, mensen als graaf Cagliostro en den hertog van Orleans die als toekomstig „burgerkoning" op zo'n jammerlijke manier in de wereldgeschiedenis bekend staat.

In die tijd was het de grote mode, philantroop te zijn, en de verschillende leden van het vrijmetselaarsgezelschap probeerden elkaar in menslievendheid te overtreffen. Men had tranen over voor alles en nog wat, deed dikwijls zeer verontwaardigd, loofde prijzen uit en stichtte de „orde der mensenvrienden".

Guillotin wijdt zich aan de politiek.

Guillotin, die — omdat hij bij de Jezuieten op school geweest was — zijn leven lang de Jezuiet genoemd werd, hield zich echter met meer ernstige dingen bezig. Het was in de tijd, die aan de geweldige omwenteling vooraf ging, en zo schreef hij de „petitie van de in Parijs wonende burgers", waarin hij voor de toenmalige tijd zulke buitengewone eisen stelde, dat men hem voor het gerecht daagde, dat hem evenwel vrijsprak.

Daarmee was zijn naam gevestigd; hij liet scalpel en medicijnen in de steek, om zich voortaan alleen aan zijn pen en zijn politieke ambities te wijden.

Het was op 10 October 1789, toen hij de nationale vergadering enkele wetsontwerpen betreffende de hervorming van de strafvoltrekking voorlegde. Dit geschiedde echter volstrekt niet uit menslievendheid, maar uit gevoelens van gelijkheid en broederschap; van nu af aan moeten alle zware misdrijven op dezelfde wijze gestraft worden.

Inderdaad waren er toentertijd verschillende manieren van terechtstelling: de aristocraten werden, al naargelang de aard en de ernst van het misdrijf, met de bijl, de sabel of de degen gedood, terwijl het gewone volk op een meer veelzijdige manier ter dood gebracht werd: door hangen, vierendelen, verbranden or radbraken. Om zich de nodige moed te verschaffen, dronk de beul vaak enkele glazen boven zijn dorst en in zijn dronkenschap stelde hij den veroordeelde aan de hevigste folteringen bloot. Daar de scherprechter bovendien het beschikkingsrecht over de kleren van zijn slachtoffer kreeg, ging hij meestal zeer langzaam en zeer voorzichtig te werk, wat voor hemzelf natuurlijk voordelig, maar voor de anderen des te pijnlijker was.

Guillotin eist nu van de nationale vergadering de constructie van een terechtstellingsmachine. Het mechanisme echter beschreef hij niet, dat liet hij over aan de technici. Over het voorstel ontstond een heftige discussie, waarbij Guilloin, door de oppositie van enkele afgevaardigden geprikkeld, woedend uitriep: „Met mijn machine snijd ik u het hoofd af, zonder dat u de minste pijn voelt!"

Een pianomaker bouwt de „terechtstellingsmachine".

Na langdurige arbeid en nauwkeurige controle der archieven slaagde de geneesheer Dr. Louis er met behulp van een Duitsen pianomaker eindelijk in, de „machine" te bouwen. Men had namelijk in oude geschriften gelezen, dat er reeds in de tijd voor Christus een merkwaardig instrument bestond, dat diende, om dieren op een vlugge manier te slachten. Een scherp geslepen steen, boven de kop van het dier opgehangen, viel na een lichte handbeweging naar beneden, en het werk was gebeurd. (In 1865 werd in Frankrijk te Limie in het departement Aisne, zo'n slachtmachine gevonden.)

Oorspronkelijk zou deze nieuwe machine „Louisette" heten, naar den bouwer Louise. Doch toen verscheen in het toentertijd zeer verbreide tijdschrift „Actes des apôtres" een bijtende satire over het werk van Dr. Guillotin, waarin o.m. gezegd werd: „Monsieur Guillotin, een even bekwaam arts, als handig mechanicus, geeft de wereld een schets van een machine, om de mensen een kopje kleiner te maken, een machine, die de roem van de Franse naam tot aan de oevers van de Bosporus zal dragen. Zal men deze machine de zoete en vloeiende naam Guillotine geven, of zal men haar naar Mirabeau misschien Mirabelle noemen?" En het geheel eindigde in een lied, gedicht op een in die tijd zeer populaire melodie; en heel Frankrijk zong weldra dit lied. De naam Guillotine was gevestigd en zou nooit meer verdwijnen.

Bijna zelf slachtoffer van zijn „machine".

Een sage zegt, dat Guillotin zelf een slachtoffer van zijn valbijl geworden is. En hoewel het tegendeel waar en allang bewezen is, had het toch gemakkelijk tot dit drama kunnen komen. Tegen het einde van het schrikbewind werd Guillotin in de kerker opgesloten. Men beschuldigde hem, dat hij geschriften tegen de regering had verspreid, doch voor het tot een proces kwam werd de heerschappij der terroristen gebroken en Guillotin uit de gevangenis ontslagen. Hij stierf op 26 Maart 1814.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

Tot het C.V.B. verband is toegetreden de C.V.V. „VOLHARDING".
Het bestuur van deze vereniging is samengesteld als volgt:

Voorzitter:	G. de Windt	— Mosartweg No. 14
Ond. Voorzitter:	G. Laurens	— Sabelstr. No. 72
1ste Secretaris:	R. Vos	— Paris No. 33
2de „	E. Thielman	— Juicio No. 196
1ste Penningmeester:	A. de Joens	— Kijkduinstr. No. 22
2de „	L. B. Isidora	— St. Helena
Commissarissen	A. Meerens	— Charo
	A. de Castro	— Buena Vista
	J. de Windt	— Rio Canario

De verenging HERCULES is een boete van *f* 5.— en een straf opgelegd, ingevolge Art. 4 lid 6 a b c R.C.W. wegens het niet opkomen tegen Hollandia 2 op 11 December 1938. Voorts met bepaling dat de wedstrijd opnieuw vastgesteld zal worden.

HET BESTUUR.

Zich liever te laten bespotten en honen, dan af te wijken van de weg van eer en plicht, dat tekent de man.
Hoe weinigen bezitten die moed!